

Ik had je altijd
kunnen missen

Ik had je altijd kunnen missen

Lena Aanderson

www.mixlena.nl

ISBN 9789403673813
Schrijver: Lena Anderson
Omslagontwerp: Lena Anderson
© 2022 Lena Anderson

www.mixlena.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DISCLAIMER

Het verhaal in dit boek is gebaseerd op een waargebeurd verhaal. Om betrokkenen te beschermen heb ik namen veranderd en soms personen samengevoegd.

Laten we zeggen dat tachtig procent in dit boek letterlijk zo is gebeurd en dat ik me voor de overige twintig procent beroep op dichterlijke vrijheid.

Je mag voor jezelf bepalen welke twintig procent dat is.

In this lifetime you will experience three types of love:

A love that will give you words

A love that will take them away

And a love that will teach you a whole new language

I hope you grow to learn the difference

- *Pavana Reddy* -

Voor jullie die mij een nieuwe dimensie van het leven hebben leren leven.

JII

Alleen jij
Weet bij mij
De juiste snaar te raken
Keer op keer
Mij de jouwe te maken
Dat is meer
Dan ik ooit had gedacht
Zoveel liefde
Nooit verwacht

1

De oven piept weer, ditmaal luider. Mick komt in beweging, trekt zijn joggingbroek en een T-shirt aan.

‘Kom je schoonheid?’ vraagt hij terwijl hij zich over het bed buigt en mij een kus geeft.

‘Nog een keer?’ vraag ik quasi onschuldig. Plagerig knijpt hij in mijn tepel.

‘De croissantjes zijn klaar.’

Dit belooft een mooie zondag te worden.

Had ik kunnen weten dat dit de laatste dag zou zijn van het perfecte fijne leven dat we samen hadden? Kan geluk opraken? Of kun je in tegenslag uiteindelijk juist geluk vinden?

Nadat ik me heb aangekleed en met blush mijn wangen van een gezonde roze kleur heb voorzien, zie je niets meer van mijn zware nacht. Vannacht rolde ik pas rond vier uur mijn bed in na een avondje uit met mijn beste vriendin Tess.

‘Om door een ringetje te halen,’ fluistert Mick in mijn oor terwijl hij in de badkamer achter me komt staan, zijn handen op mijn heupen legt en me zachtjes in mijn nek kust. Genietend sluit ik mijn ogen en even blijven we zo staan.

‘Tijd voor koffie,’ zeg ik terwijl ik me uitrek.

‘Wil jij eerst even naar mijn ballen kijken?’ vraagt hij dan.

‘Zijn we te hard van bil gegaan?’ vraag ik plagend terwijl ik me omdraai. Vorige week al gaf hij na het vrijen aan dat zijn rechterbal raar aanvoelde.

‘Het is zo'n rare pijn. Het voelt alsof ik een ontzettend volle zak heb,’ zegt hij.

‘Hoe kan dat nou?’ vraag ik verbaasd. ‘Zal ik dan maar weer op mijn knieën gaan...’

Mick onderbreekt me lachend en trekt me tegen zich aan.

‘Drop your pants, do a little dance,’ zing ik in zijn oor. Hij schiet in de lach.

‘Jij bent ook ongelooflijk, een soort ramptoerist.’

Op mijn knieën ga ik voor hem zitten en kijk hem vragend aan. Hij knoopt zijn broek los en laat zijn broek zakken.

‘Eehmm, tja, hij is inderdaad groter geworden,’ mompelt ik. Het ziet er raar uit, de verhouding tussen zijn ballen klopt van geen kant meer. Mick knoopt zijn broek weer dicht, hij vindt duidelijk dat ik er nu lang genoeg naar heb gekeken.

De volgende ochtend stap ik net onder de douche vandaan wanneer Mick de badkamer in loopt. Hij heeft de huisarts gebeld en kan aan het einde van de ochtend naar het spreekuur komen.

‘Ga je zo mee?’ vraagt hij.

‘Tuurlijk.’

‘Ik denk namelijk dat het niet goed is.’

Ik sta voorover gebogen met een handdoek mijn haren droog te wrijven. Mijn hart mist een slag. Heel even voel ik me als bevroren, alsof dit specifieke moment met allerlei uitroptekens en de hashtags #belangrijk #lifechanging wordt weggeschreven naar mijn interne harde schijf. Het is maar een split second. Daarna vouw ik de handdoek over mijn haren en adem diep in voordat ik weer overeind kom en hem recht aankijk.

‘Hoezo, wat denk je dan?’

‘Ik denk dat ik kanker heb.’

Ook goedemorgen.

Even later wandelen we hand in hand door de stad naar de huisarts. Het is een prachtige lentedag. De bomen op het plein hebben frisgroene blaadjes, bloembakken staan vol met fleurige bloemen en de mensen op straat ogen ontspannen. We zeggen geen woord tegen elkaar. We zijn rustig. Het voelt als stilte voor de storm.

De huisarts is een uiterst vriendelijke en grijzende man. Hij luistert aandachtig wanneer Mick zijn klachten beschrijft en vraagt hem dan zijn broek uit te doen en plaats te nemen op de behandeltafel. Hij voelt aan zijn liezen en aan zijn ballen en schijnt er vervolgens met een lichtje op. Een leuk effect geeft dat, sommige delen lijken nu wel doorzichtig.

‘Kleed je maar weer aan.’

De huisarts kijkt mij over de rand van zijn hoornen bril veelbetekenend aan.

‘Het lijkt me iets van een verdraaiing, het is wel handig als daar snel naar gekeken wordt. Ik ga gelijk met het ziekenhuis bellen.’

Een beetje ongelovig kijk ik van de huisarts naar Mick die met een gespannen blik op zijn gezicht weer naast me komt zitten. Zou het echt ‘slechts’ een verdraaiing kunnen zijn? Dat zou wel goed nieuws zijn. Dan hebben we ons voor niets zorgen gemaakt. Ik vraag me af hoe ballen kunnen verdraaien. Hoe krijg je eigenlijk je ballen in de knoop? De huisarts overlegt inmiddels met een specialist.

‘Kunnen jullie over een half uur in het ziekenhuis zijn?’ vraagt hij terwijl hij zijn hand over de hoorn houdt.

Wanneer Mick in het ziekenhuis bij de assistente van de balie Urologie zijn naam noemt, staat ze gelijk op en vraagt ons haar te volgen. Ze brengt ons naar een spreekkamer en zegt dat de dokter er zo aan komt. Zou dit de normale procedure zijn? Het gaat allemaal zo snel, terwijl je in de krant altijd leest dat het allemaal zo lang duurt in de zorg. Ik kijk naar Mick en zie dat hij strak naar buiten kijkt. Wanneer hij gespannen is, trekt hij zich terug in zichzelf. Ik pak zijn hand en knijp er zachtjes in, alleen maar om hem te laten merken dat ik er voor hem ben. We schrikken allebei op wanneer een man met een grote snor en zijn tengere lijf gehuld in een witte jas met ferme tred de kamer inloopt. Hij stelt zichzelf voor en komt daarna snel ter zake. Mick beschrijft zijn

klachten en mag daarna weer zijn broek laten zakken. De arts trekt een latex-handschoen aan, kijkt tien seconden naar de bal van Mick, voelt er aan en knikt dan met zijn hoofd.

‘Ga maar weer zitten.’

Terwijl Mick zijn broek dichtknoopt, neemt de arts weer plaats achter zijn bureau en voert een paar dingen in op de computer. Wanneer Mick weer naast me komt zitten, draait de arts zich naar ons toe en kijkt Mick recht in zijn ogen.

‘Het spijt me te moeten zeggen, maar dit is niet goed. Je hebt kanker.’

Het zijn maar drie woorden, maar wat een kracht hebben ze. Of is het stiekem een universele regel dat de krachtigste statements bestaan uit drie woorden? I love you, ik haat je, het is uit, ik wil scheiden, je hebt kanker....

Het voelt alsof ik net uit een vliegtuig ben geduwd en een vrije val maak. Zo voelt het dus, denk ik nog. Alsof alles om je heen verdwijnt en ademhalen ineens moeite kost. Mick pakt mijn hand en knijpt er hard in. Auw. Ik kijk opzij en zie bij hem een traan over zijn wang rollen.

‘Oké, en nu? Wat gaan we doen?’ vraagt hij.

Slimme vraag, denk ik en mijn vrije val stopt.

‘We gaan morgen nog wat onderzoeken doen en overmorgen wordt je geopereerd, dat ga ik nu regelen. Ik leg het zo verder uit.’

Daar zitten we dan. Met rode ogen en een neus vol snot. Bijna wanhopig knijpen we in elkaars hand, als om zeker te zijn dat dit echt gebeurt en geen boze droom is. De arts is ondertussen aan het bellen en schuift subtiel een doos tissues onze kant op. Enkele minuten later heeft hij van alles geregeld en heb ik er al een halve doos tissues doorheen gesnoten. Mick heeft het bescheiden bij één tissue gehouden. De arts legt uit dat hij morgen de kanker uit Mick zijn bal zal lepelen en er siliconen voor terugplaatst. Ik heb ballen altijd al rare dingen gevonden, maar ik heb er nooit bij stilgestaan dat je daar ook siliconen in kunt stoppen. Door mijn tranen

heen kijk ik naar de arts. Deze al wat grijzende meneer gaat dus de bal van mijn vriendje eraf hakken. Daarmee wordt hij niet echt mijn beste vriend, deze dokter Ballenhakker. Toch is het mooie aan dokter Ballenhakker dat hij het allemaal zo daadkrachtig weet te brengen. Dus bij alles wat hij zegt, knikken we braaf. Tenslotte geeft hij ons een hand en vraagt nog aan Mick of hij dit kan regelen met zijn werk.

‘Ik heb volgens mij niet echt een keuze.’

Dokter Ballenhakker glimlacht: ‘Daar heb je gelijk in.’

2

Eigenlijk weten we nog maar heel weinig. Waarom zijn we dan zo verdrietig als we eigenlijk nog niet zoveel weten? Is dat de grote kracht van kanker? Kanker klinkt als een doodvonnis, maar is dat het wel? We hebben geen idee. Waar komt dan het overweldigende gevoel van verdriet vandaan? Komt dat doordat alles nu ineens zo onzeker voelt? Of juist door het feit dat Mick zich zal moeten overgeven aan artsen en verpleegkundigen die hem vol stoppen met naalden, pillen en duistere vloeistoffen? Alles met de beste bedoelingen natuurlijk. Hij moet en zal beter worden. Of komt het door het gevoel dat zijn lichaam hem in de steek laat? Dat prachtige lichaam dat hem altijd zo goed heeft gediend, die perfecte machine die altijd deed wat het moest doen. Of is het simpelweg de angst voor het onbekende? En wat zal het doen met onze relatie? Is onze relatie bestand tegen dit onheil? Ik weet het niet. Weet alleen dat ik kanker een verwarrend concept vind. Mick ziet er niet ziek uit, voelt zich ook niet ziek. Hij zal pas ziek worden als ze hem beter gaan maken.

De dag na de operatie deelt dokter Ballenhakker de uitslag van alle onderzoeken met ons. Wederom komt hij snel ter zake.

‘De bloeduitslag en de scans laten zien dat het inderdaad om zaadbalkanker gaat, we noemen dit type non-seminoom. Het voordeel van dit type kanker is dat het goed te behandelen is met chemotherapie, het nadeel van dit type is dat het erg agressief is en dus ook snel uitzaait.’

Waarom heeft elk voordeel altijd een nadeel? denk ik. Mick knijpt in mijn hand. We hebben dezelfde brandende vraag: ‘Is het uitgezaaid?’ Mijn hart klopt als een razende, mijn keel zit dicht, mijn handen voelen klam en die van Mick ook. Dokter Ballenhakker kijkt ons indringend aan.

‘Helaas is het bij jou ook uitgezaaid. Naar een klier in je buik... en naar je longen.’

Op de longfoto die hij nu laat zien, zijn de uitzaaiingen in Mick zijn longen niet te missen. Overal witte vlekken ter grootte van euromunten. Ik voel de tranen opwellen en het snot begint alweer uit mijn neus te lopen.

‘Je hebt chemotherapie nodig en dat geven we hier niet, dus we verwijzen je door naar een ander ziekenhuis.’

Mick veegt de tranen uit zijn ogen en pakt mijn hand weer. Ik knijp erin en geef een kus op zijn hand.

‘Jezusmina, ik heb kanker.’

Het lijkt alsof hij het zegt om zichzelf te overtuigen.

Een paar dagen later zitten we samen in de wachtkamer van het Antoni van Leeuwenhoekziekenhuis. Het ziekenhuis waar Mick chemotherapie zal krijgen en ook het ziekenhuis waar ik aan mijn afstudeeronderzoek werk. Over vijf maanden zou dat af moeten zijn en zou ik aan mijn carrière kunnen beginnen. Tot vorige week was mijn doel in het leven om met een zo hoog mogelijk cijfer af te studeren en me daarna stap voor stap op te werken tot directeur van een ziekenhuis, maar momenteel is mijn doel alleen nog maar dat mijn vriendje beter wordt.

Nu ik als partner van een patiënt dit ziekenhuis binnenloop vallen me gek genoeg heel andere dingen op. Hoe prettig en licht de hal eigenlijk is, hoe vrolijk het kunstwerk van felgekleurde glazen bollen dat aan het plafond hangt en hoe ontzettend vriendelijk alle baliemedewerkers zijn. Normaal gesproken loop ik gehaast door de lange ruimte van de polikliniek om snel op mijn werkplek te komen en knik ik beleefd naar de mensen die daar met gespannen gezichten zitten te wachten. Nu zit ik daar zelf met een door spanning getekend gezicht. Op het moment dat Mick en ik de wachtkamer binnenstapten, duikelde de gemiddelde leeftijd met decennia naar beneden. Ik ben eenentwintig en de

meeste mensen die hier zitten, zouden qua leeftijd mijn opa of oma kunnen zijn. Misschien vergis ik me, maar ik voel me ineens ontzettend bekeken, alsof het medelijden voor ons hier van de muren druïpt. Toch zijn zij vanaf nu onze lotgenoten, onze maatjes in kankerland.

Stiekem kijk ik vanuit mijn ooghoeken naar Mick, je ziet niets aan hem. Een lange, atletische, gebruide man van achtentwintig. Zijn naam wordt geroepen. Een kalende man van begin zestig in de traditionele witte jas staat op ons te wachten. In zijn spreekkamer bekijkt hij alle documenten die we uit het vorige ziekenhuis hebben meegekregen. Daarna legt hij uit dat Mick een chemotherapie zal krijgen die ze BEP noemen. Het klinkt bijna gezellig. Het klinkt als lekker beppen met tante Bep. Maar in dit geval betekent BEP viermaal chemo, viermaal drie weken. Misselijkheid schijnt tegenwoordig wel mee te vallen door andere medicatie die ze kunnen geven, maar haaruitval, vermoeidheid en lamlendigheid zullen er zeker bij horen. Vervolgens vertelt hij dat hij veel ervaring heeft met het geven van deze chemo en dat de resultaten vaak heel goed zijn. Fijn om dit te horen van deze man die al zoveel patiënten voorbij heeft zien komen. Ik besluit hem om te dopen tot dokter Ballenkoning. Ik houd nu al van hem. Hij vervolgt zijn verhaal.

‘Oja, en het is beter als jullie voorlopig geen seks hebben.’

Wat! Ik begon net van dokter Ballenkoning te houden en dan zegt hij dit..

‘Je kunt onvruchtbaar raken door de chemo. Gezien je leeftijd adviseer ik je daarom dringend om sperma te laten invriezen. Dat moet je driemaal doen en daar heb je een week de tijd voor. Volgende week zondag wordt je opgenomen zodat we de dag erna kunnen beginnen met de chemo.’

Dokter Ballenkoning duldt geen tegenspraak.

‘Ik snap dat je gevoelsmatig gelijk met de chemo wilt beginnen. Dat wil ik ook. Maar als je nu geen sperma laat

invriezen, kan dat betekenen dat je mogelijk nooit kinderen kunt krijgen. Daar ben je nog te jong voor.'

3

Voor het invriezen van Mick zijn sperma gaan we naar weer een ander ziekenhuis. De dame van de balie wijst hem een kamer aan. Ik wil met hem meelopen, maar hij geeft aan dat ik niet mee hoef. Dus pak ik een tijdschrift en maak het mezelf gemakkelijk. Vijf tijdschriften later komt Mick weer terug.

‘Gelukt?’ vraag ik.

‘Ja, laten we gaan,’ mompelt hij.

In de auto vraag ik hoe de ruimte er eigenlijk uit zag.

‘Nou, ik denk dat een peeskamer sfeervoller is.’

‘En verder?’ vraag ik.

‘Niks verder, TL-licht, oude leren bank, dvd-speler met keuze uit twee pornofilms van heel lang geleden. Je weet wel, vrouwen met haar en grote slappe tieten en mannen met een snor, heb je een beeld?’

Hikkend van de lach vraag ik hem wanneer hij weer naar de spermabank mag voor een donatie.

‘Overmorgen,’ mompelt hij.

Wanneer we weer thuis zijn, vraag ik of ik zijn nieuwe bal eens mag zien. Mick knoopt zijn broek los.

‘Ik durf er niet aan te zitten hoor.’

‘Dat geeft niet, ik weet zelf ook nog niet wat ik er mee moet. Het is zo raar rond nu,’ zegt Mick.

‘Hoe voelt het?’

‘Niet.’

‘Niet?’

‘Nee, ik heb geen gevoel meer in die bal.’

‘Dus ik kan er zo hard in knijpen als ik wil?’

‘Tja, zo kun je het zien.’

‘Mag ik?’

‘Nee.’

Hij wil zijn broek al weer ophijsen.

‘Mag ik toch even voelen?’

Voorzichtig streel ik over zijn nieuwe siliconenbal die ze gewoon in zijn oude balzak hebben gestopt.

‘Inderdaad, je andere bal voelt nog als een flubber, maar deze nieuwe bal voelt als een zachte stevige pingpongbal. Nee wacht, meer als een stressballetje.’

Mick schiet in de lach.

‘Een flubber?’

‘Ja, beetje onbestemd weefsel. Ik vind ballen altijd een beetje lijken op hoe de huid van de armen van bejaarden er bij hangen. Vind je niet?’

‘Jij vergelijkt ballen dus met armflappen van bejaarden? En mijn splinternieuwe siliconenbal lijkt op een stressballetje?’

‘Handig als ik stress heb, dan weet ik waar ik moet knijpen.’

Zachtjes streel ik zijn ballen en knijp dan zachtjes in zijn 'normale' bal. Zijn piemel reageert.

‘Fijn, hij doet het nog!’ roep ik enthousiast.

‘Ja, gelukkig wel. Maar poppetje gezien, kastje dicht,’ zegt Mick terwijl hij zijn boxersshort weer optrekt.

Ik kijk hem beteuterd aan.

‘Dit is voor in de diepvries, weet je nog?’

‘Jahaaaaa,’ verzucht ik.

Nadat Mick voor de derde keer een 'kwakkie' in een potje heeft gedeponereerd, hebben we een gesprek met een IVF-arts. Hij legt ons uit hoe een eventuele latere inseminatie of IVF-poging in zijn werk gaat. Het leek mij eigenlijk leuker om ooit in de slaapkamer middels een passionele vrijpartij een liefdesbaby te maken, maar het wordt me duidelijk dat het de bedoeling is dat ik ooit met mijn benen wijd op een koude en steriele behandeltafel ga liggen met een eendenbek in mijn doos.